

DE TRAGEDIE VAN HET APPLAUS

STROMBEEK

groepstentoonstelling samengebracht door
OHNO COOPERATION

met beeldend werk en installaties van
Rombout Willems, Nicolas Field,
Jan Lauwers, Maarten Seghers en OHNO COOPERATION

Een productie van OHNO COOPERATION/Needcompany/La Condition Publique (Roubaix)/CC Strombeek.

In coproductie met La Rose des Vents (Scène Nationale), Next Festival.

Met de steun van de Vlaamse overheid.

bkSM #10

beeldende kunst Strombeek/Mechelen

JEFF WALL & OHNO COOPERATION

OHNO COOPERATION (Maarten Seghers en Jan Lauwers) palmt CC Strombeek in van **25 september tot 21 oktober 2010** met de groepstentoonstelling *De Tragedie Van Het Applaus – Strombeek*, waar beeldend werk en installaties worden getoond van Nicolas Field, Rombout Willems, Maarten Seghers, Jan Lauwers, OHNO COOPERATION in dialoog met werk van Jeff Wall. Deze tentoonstelling staat in het kader van een groots project rond schoonheid “the Good, the Bad & the Ugly” (bkSM).

OHNO COOPERATION

is een splintergroep binnen Needcompany. **Maarten Seghers** en **Jan Lauwers** nemen de functie van nar ernstig. De nar die alles mocht zeggen tegen de koning, zonder gestraft te kunnen worden. Hun samenwerking uit zich in audiovisuele beelden, objecten, performances en concerten die reeds te zien waren in Frankfurt, Gent, Roubaix, Marseille, München, Marne-la-Vallée, ...

DE TRAGEDIE VAN HET APPLAUS

Voor de **groepstentoonstelling** *De Tragedie Van Het Applaus – Strombeek* treedt OHNO COOPERATION op als curator- en kunstenaarsduo. Ze nodigen muzikanten/kunstenaars Rombout Willems (NL) en Nicolas Field (CH) uit met werk dat zich situeert op het raakvlak van beeldende kunst en muziek. Met elementen uit de popmuziekcultuur (gitaar, headphones, feedback) gaan zij aan de slag. Een eerste aanzet van deze tentoonstelling was reeds te zien in *La Condition Publique*, Roubaix (2009). In Strombeek wordt het concept verder uitgewerkt en tonen zowel Maarten Seghers als Jan Lauwers nieuw beeldend werk.

ERIC SLEICHIM & OHNO COOPERATION

Tijdens de opening op 25 september 2010 zal er in de schouwburg van CC Strombeek een gratis **concert** zijn met de deelnemend kunstenaars. OHNO COOPERATION speelde recentelijk verschillende *gigs* met o.m. Jean-Marc Montera, Fritz Welch, Egill Saebjörnsson. In Strombeek confronteren Maarten Seghers en Jan Lauwers zich met Rombout Willems, Nicolas Field en **Eric Sleichim**, die als *special guest* wordt uitgenodigd. Eric Sleichim zal deze keer geen saxofoon spelen,

maar gitaar! Naast eigen werk en improvisaties zullen er fragmenten te horen zijn van o.m. Domenico Scarlatti, Alonso Mudarra, John Cage, James Tenney, Tristan Murail.

In de tentoonstelling worden o.m. een landschap van iPod-headphones die met elkaar dialogeren (Nicolas Field – *Think Thrice*), een Gibson die op en neer wipt op een losgeslagen ezel, op zoek naar haar laatste song (Jan Lauwers - *Last Guitar Monster*), een lege kamer gevuld met een steeds nieuwe compositie van feedbackende luidsprekers, ontlokt door de warmte van een dansend componist of het voorbijgaan van de toeschouwer (Rombout Willems – *receive-send-receive*) en een kurkdroge, licht irriterende brombeer van Maarten Seghers geconfronteerd met *The Guitarist* (1987) van Jeff Wall.

DE TRAGEDIE VAN HET APPLAUS - STROMBEEK

Groepstentoonstelling samengebracht door OHNO COOPERATION

Opening + concert: **25 SEPTEMBER 2010, CC STROMBEEK – vanaf 20u**

Tentoonstelling van 25 september tot 21 oktober 2010

In het kader van het bkSM-project "the Good, the Bad & the Ugly"

bkSM #10

beeldende kunst Strombeek/Mechelen

(onder curatorschap van Luk Lambrecht en Koen Leemans)

Een productie van OHNO COOPERATION/Needcompany/La Condition Publique (Roubaix)/bkSM.

In coproductie met La Rose des Vents (Scène Nationale), Next Festival.

Met de steun van de Vlaamse overheid.

bk sm

de cultuurcentra Strombeek & Mechelen
programmeren samen beeldende kunst

The OHNO Cooperation Conversation On The O.H.N.O.P.O.P.I.C.O.N.O. Ontology

OHNO COOPERATION zoekt, n.a.v. het project “the Good, the Bad & the Ugly”, een tekstfragment uit in relatie tot het begrip schoonheid.

Huysmans, *A rebours*, p. 65.

Dat is de passage waarin Des Esseintes zich een schildpad als salontafel aanschafft.

Hij vindt het dier echter niet mooi genoeg en laat het met goud overtrekken.

“Eerst was hij in zijn schik over het bereikte effect; maar spoedig bedacht hij dat dit reusachtige juweel maar half af was en pas dan volmaakt zou zijn als het met zeldzame edelstenen was ingelegd. De keuze van de stenen kostte hem tijd, de diamant is verschrikkelijk gemeengoed geworden sinds iedere winkelier er een aan zijn pink draagt, de oosterse smaragden en robijnen zijn minder vulgair; de topazen, rood-rose of vuurgeel, zijn goedkope stenen; de amethyst, waaraan de Kerk nog steeds een priesterlijk karakter toekent, tegelijk zalvend en plechtig, verliest zijn glans aan de bloedrode oren en worstvingers van slagersvrouwen. Het was duidelijk dat geen enkele van deze stenen hem voldeed; bovendien kende iedereen ze en waren ze erg in de mode geraakt. Ondertussen liet hij verrassender en vreemdere stenen door zijn vingers glijden om tenslotte een serie echte en een serie artificiële edelstenen uit te zoeken, die in combinatie een fascinerende en verbijsterende harmonie zouden opleveren. Hij koos uiteindelijk de volgende combinatie: aspergegroene chrysoberyl, preigroene bastaardsmaragd, olijfgroene olivien aan de buitenkant, zij hingen aan twijgen van almandinesteen en violetachtig rode uvarovit, dat hard en droog opflitst als glimmerachtige wijnsteenaanslag op de binnenwand van een wijnvat. Vervolgens ging het over in bergblauw, maar hij wees uitdrukkelijk het oriëntaalse turkoois af, dat in broches en ringen wordt verwerkt en dat samen met de alledaagse parel en weezinwekkende koraal, door de kleine man het neusje van de zalm wordt gevonden. Hij koos uitsluitend turkoois uit het Westen, stenen die strikt genomen een versteend ivoor zijn, doortrokken van koperachtige substanties en waarvan het bleekgroene blauw, troebel, ondoorschijnend en zwavelkleurig is, alsof het met gal geel is gemaakt. Daarna koos hij doorzichtige mineralen waarvan de glazige, morbide kleuren scherp en koortsig glansden. Hij gebruikte hiervoor alleen katogen uit Ceylon, cymofanen en blauw agaat: deze drie steensoorten schoten mysterieuze en onnatuurlijke stralen, die zich moeizaam losmaakten uit de ijzige diepten van hun troebele water. Als laatste koos hij voor stenen met contrasterende weerschijn: de mahonierode hyacint van Compostella, de zeeegroene aquamarijn, de azijnrose spinel en de bleke, leisteekleurige robijn uit Södermanland. Gehurkt in een hoek van de eetkamer staaarde hij nu naar de schildpad, die roodachtig fonkelde in het halfduister. Hij voelde zich

volkomen gelukkig; zijn ogen verlustigden zich in de schittering van deze bloemkronen, opvlammend tegen een gouden achtergrond. Plotseling, tegen zijn gewoonte in, kreeg hij trek in eten en doopte zijn geroosterd sneetje brood, met voortreffelijke boter besmeerd, in een kop thee, in een feilloze melange van Si-a-Fayoen, Mo-you-tann en Khansky. Hij dronk deze vloeibare parfum uit koppen van Chinees porselein, die men eierschalen noemt, zo doorschijnend en licht zijn ze. Als bestek gebruikte hij echt verguld zilver, waar het goud hier en daar is afgeschuurd, zodat het zilver iets doorschemert onder de versleten goudlaag en dit een zachte, oude, heel uitgeputte, heel zieltogende tint geeft. Nadat hij zijn laatste slok gedronken had, merkte hij dat de schildpad hardnekkig weigerde zich te verroeren. Het sneeuwde. In het lamplicht zag men ijsbloemen groeien op de blauwige ramen en de rijp, als gesmolten suiker, glinsterde in de flessenbodems van de goudbespikkelde ruiten. Een diepe stilte omhulde het huisje, dat daar kil en verstijfd in de duisternis stond. Als een hoog gordijn van namaakhermelijn hing de hemel voor hem, zwart, met witte vlekken. Een ijzige wind kwam opzetten, joeg de neervallende sneeuwvlokken op en keerde de kleurenrangschikking om. Het heraldische zwarte hemelgordijn veranderde, werd een echte hermelijn, wit met zwarte spikkeltjes, gevormd door de stukjes van de nachtelijke hemel die tussen de sneeuwvlokken doorschemerden. Hij maakte zich ongerust over de schildpad. Deze bewoog zich nog steeds niet, hij stootte hem aan, hij was dood.

Ongetwijfeld gewend aan een rustig leven, aan een nederig bestaan onder zijn armzalig schild, had hij noch de verblindende luxe die hem was opgelegd, noch de roodfonkelende mantel waarmee hij was bekleed, noch de edelstenen die zijn rugschild hadden getooid kunnen verdragen.”

EEN GESPREK MET MAARTEN SEGHERS EN JAN LAUWERS OVER “DE TRAGEDIE VAN HET APPLAUS”.

Door de tragedie van het applaus is het urinoir van Marcel Duchamp terug een pispot geworden.

JL: *De Tragedie Van Het Applaus* is gebaseerd op een uitspraak van Louise Bourgeois: succes maakt corrupt. Er vanuit gaan dat succes een kwaliteitscriterium is, is zeer twijfelachtig. Het is niet omdat iets in een bepaalde tijd begrepen en goed onthaald wordt, dat het ook van enige betekenis kan zijn in andere tijden.

MS: Dat er geklapt wordt of niet. Daar gaat het om. Niet of iets hoe dan ook is, bestaat of gebeurt. Iets lukt of mislukt. Er moet geklapt worden. Dàt moet worden bereikt.

JL: De tragedie van het applaus is dat het applaus op zich een verkeerd beeld geeft van de werkelijkheid. Misschien is dat ook de reden waarom John Cage enkel aandacht had voor het moment van een uitvoering en niet voor zijn gevolg.

MS: De tragedie van het applaus is de tragedie van het *moeten*. Moeten scoren. ‘Moeten’ wordt een tragedie binnen de kunst. Want niks moet in kunst. En als het toch moet, dan is dat tragisch. Het werk *Silence* van jou Jan en de feedbacksluizen van Rombout Willems zijn beelden die vertrekken vanuit stilte, de laatste parameter waarvan popmuziek zich mag bedienen omdat ze riskeert iets stop te zetten, vertwijfeling achter te laten en naar iets nieuws te vragen tot op het punt waar ze helemaal niets meer vraagt.

JL: De artiesten die we hebben uitgenodigd zijn allemaal randwerkers. Niemand staat in het centrum. Het is een groep ‘ontrafelaars’. Er is geen groter verschil te vinden tussen jou en Rombout Willems. Rombout, een klassiek gitarist, componist en dirigent, jij een ‘rock’ gitarist. Beiden zijn jullie in essentie toch met hetzelfde bezig: het ontrafelen van je eigen metier als instrumentalist, het ontrafelen van toon en geluid als componist en dit samenvattend in een beeld. Bij Rombout leidt dit tot een quasi lege kamer waar door middel van een feedbacksysteem een virtueel beeld ontstaat, gemanipuleerd door de toeschouwer.

MS: Popmuziek staat symbool voor het verraad aan kunst en haar vrijheid. Ze heeft aanvaard alleen te bestaan op voorwaarde van appreciatie en is haar recht op eigenheid en mysterie kwijt. Ik hou van popmuziek omdat ze, wanneer ze slaagt, schoonheid aanraakt waar alleen popmuziek schoonheid kan raken. Maar ik neem haar kwalijk dat ze, wanneer ze faalt, niet mag toegeven dat ze faalt en maar

doorgaat en maar moet blijven scoren. Zo heeft popmuziek de vrijheid van kunst verraden. Niet toen ze ontstond, maar toen ze moest blijven bestaan. Als muziek weer kunst wil zijn moet het stoppen met naar waarde geschat te willen worden. Omdat kunst niet gewaardeerd moet worden. Kunst bekijkt, waardeert wat geen waarde had, herwaardeert wat niet juist gewaardeerd bleek en blijft bekijken en herwaarderen. Het potentieel van de dingen zien, dat doe jij ook met *Last Guitar Monster* met meters stalen buis en een zingende feedback: het is wat het is, maar het gaat kracht uitstralen en verhalen vertellen, plaats innemen, dingen verdragen en dingen wegblazen, persoonlijkheid geven aan de dingen.

JL: De beeldende kunstenaar als popkunstenaar. Het is algemeen bekend dat vele popmuzikanten sinds Andy Warhol en The Velvet Underground uit de beeldende kunst komen. Dit is vreemd daar popmuziek net niet datgene doet wat een kunstenaar beoogt te doen, namelijk materieonderzoek en het herdefiniëren van kunst zelf. Popmuziek is dan ook in de eerste plaats omarmd door de entertainmentindustrie en wordt slechts sporadisch aanzien als ‘echte’ kunst: het ontrafelen van de relatie tussen de entertainmentindustrie en de harde kunstmarkt, om te komen tot de vaststelling dat niets nog een beeld is als het gereduceerd wordt tot een ‘format’.

MS: Kunst moet worden bekeken. Desnoods door zichzelf. Verder moet kunst niks. Kunst is het enige feit in de wereld van de mensen dat de kans op mislukken als deel van zichzelf erkend heeft, met het risico een ongeziene schoonheid te bereiken. Daardoor is de schade van een mislukking in kunst relatief en lijkt een triomf in kunst een absolute heerlijkheid. Dat mag haar niet kwalijk genomen worden. Pas wanneer mislukking aanvaard wordt, kan er opnieuw gekeken worden. Zo is kunst, en als je wil muziek, de optie van de mogelijkheden, de poging tot pogingen, het volle door het lege; zo neigt popmuziek naar het lege door het volle. Moed staat tegenover zege. Zo recht als een verse kaars. Niet dat kunst onmoedig is. Ze inspireert een mens en een samenleving in verwondering te kijken naar wat er te bekijken valt en zich uit hun eigenheid te onttrekken. Een gevecht met de tragedie van het moeten; de tragedie van het applaus.

JL: Nicolas Field toont *Think Thrice*: een tafel met dialogerende headphones die door input van de ruis van een batterij rock’n roll-lampen nieuwe geluiden produceren. Feedback als basis van een vrijheidsgedachte over muziek en de uitsluiting van een compositie. Het gouden *Last Guitar Monster* van mezelf is een zichzelf bespelende feedback gitaar die refereert naar de masturbatiegitaar van Jimi Hendrix en *The Great Masturbator* van Salvador Dalí wiens anagram Avida Dollars ook een dramatische knipoog geeft naar de tragedie van het applaus die in het vulgair kapitalistisch systeem waarvoor we sinds de val van de muur in Berlijn gekozen hebben, radicaal omgezet wordt in harde valuta.

MS: Als de trein waarop de popindustrie zit een vliegtuig is en je wordt er misselijk op, dan moet je kotsen of landen. Als landen een einde inhoudt, heeft niemand van de deelnemende kunstenaars dat gedaan. Wel is ieder van hen onwel gecrasht en werd de route herberekend. Niet zoals bij een revolutie maar zoals evolutie door steeds weerkerende onenigheid met de steeds weerkerende gang van zaken. Ondanks bedenkingen bij alles wat popmuziek nog aan betekenis overhoudt, inspireert haar geschiedenis en haar twijfelachtige maar opdringerige bestaan mezelf om nieuwe beelden te maken die een idee van vernieuwde schoonheid of logica kunnen tonen. In *Think Thrice* bekijkt Nicolas Field wat de vertelkracht is van afzonderlijke elementen die de evidentie van de alledaagse popervaring uitmaken.

JL: Door de tragedie van het applaus is het urinoir van Marcel Duchamp terug een pispot geworden. Omdat een beeld niet bestaat zonder 'denken', de vermaaksindustrie het denken uitsluit en het applaus consacreert. Dat is tragisch.

OHNO COOPERATION hanteert voor deze happening/tentoonstelling een Adorniaanse visie op kunst: “kunst als onderzoek naar de materie”. Meer specifiek naar de materie van popmuziek. Het woord ‘tragedie’ in de titel leidt naar de volgende vraagstellingen: “Is het applaus een waardemeter? Hoe groter het applaus, des te groter de kunst?” Het applaus op zich is een demagogisch gegeven dat in verbinding staat met het moment *an sich*, en dat ontstaat zonder enig interessant criterium. Sterker nog: het applaus zorgt er voor dat er van evolutie nauwelijks sprake is. Wanneer Keith Richard en Mick Jagger (*I Can't Get No*) *Satisfaction* componeren op achttienjarige leeftijd, bepaalt enkel en alleen het applaus dat ze diezelfde song quasi onveranderd blijven performen op hun zestigste. De tragedie van het applaus is de kracht van het succes dat de geest van de kunstenaar onverwijd corrumpeert.

Jan Lauwers (°57) en Maarten Seghers (°82) zijn twee kunstenaars van een verschillende generatie, die door het bestaan van popmuziek in dialoog zijn getreden. De kracht van popmuziek en het oerconservatieve iconische gedrag van popmuzikanten heeft dan ook een ontroerende kracht. Rond deze ‘pop’-iconografie ontwikkelt OHNO COOPERATION sinds 2006 de installatie O.H.N.O.P.O.P.I.C.O.N.O. die ook voor “De Tragedie Van Het Applaus - Strombeek” als blijvende inspiratie geldt: een legertent (bedekt met krijttekeningen van Jan Lauwers), als huis van de popmuzikant, wordt omringd door videoprojecties (in samenwerking met Nico Leunen/Cobblersson Incorporated) van een starend en met regelmaat herhaaldelijk applaudisserend publiek. Dit beeld zorgt voor een ritualisering van de verhouding toeschouwer en entertainer en zet de live-toeschouwer en zijn appreciatie op een zijspoor. In de vorm van een concert maken zij hun muziek onderhevig aan de willekeurige dictatuur van het zich steeds opdringende, kunstmatig applaus. De ‘gast’-kunstenaars worden vanuit een (h)erkenning van een inspiratie en een onderzoeksrichting door OHNO COOPERATION samengebracht in “De Tragedie Van Het Applaus - Strombeek”.

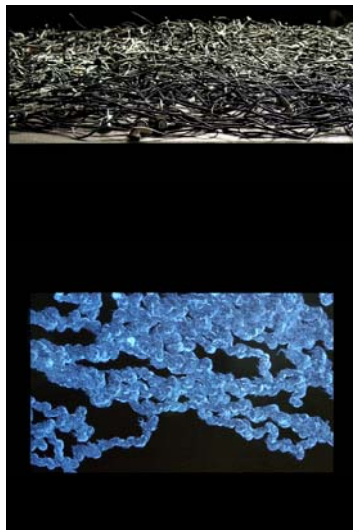
Wat de deelnemende kunstenaars met elkaar delen is het ‘kijken’ naar popmuziek. De vragen die zij wel stellen, de vragen die echte popmuzikanten niet stellen: “Wat betekent een microfoon? Wat betekent feedback? Waarom gebruiken popmuzikanten allemaal hetzelfde licht? Wat is het verschil tussen Frank Sinatra’s vlinderdas en de gepelde banaan in het achterwerk van GG Allen? Waarom kennen we allemaal de eerste drie woorden van een popsong maar nooit het vervolg?”

OHNO COOPERATION (BE, 2006) is een splintergroep binnen Needcompany en belichaamt de samenwerking tussen Maarten Seghers en Jan Lauwers als curator- en kunstenaarsduo. Zij nemen de functie van nar ernstig. De nar die alles mocht zeggen tegen de koning, zonder gestraft te kunnen worden. Tot op heden heeft zich dat geuit in het bekijken van, denken over en maken van muziek, beeldend werk en performances: *The Grenoble Tapes* (2006), *O.H.N.O.P.O.P.I.C.O.N.O.* (2006), *So man*, (2007), *The OHNO Cooperation Conversation On The O.H.N.O.P.O.P.I.C.O.N.O. Ontology* (2007). Variaties van de installaties en de performances waren reeds afzonderlijk te zien in Temps d'Images (La Ferme du Buisson, 2006), SPIELART (München, 2007), BOZAR (Brussel, 2007). Samen werden deze installaties/performances voor het eerst getoond als *an OHNO cooperation evening* in kunstlerhaus mousontum (Frankfurt) en CAMPO (Gent). Voor *De Tragedie Van Het Applaus* nodigen zij een aantal kunstenaars/muzikanten uit en vragen zij zich af waarom popmuziek zich nooit in vraag heeft gesteld. Een tentoonstelling/happening opgebouwd onder hun curatorschap.

Nicolas Field (UK/CH, 1975) is geluidskunstenaar en drummer. Hij werkte mee aan diverse projecten van hedendaagse muziek tot jazz, van improvisatie tot elektronica voor dans- en theaterperformances. Daarnaast bouwt hij geluidsinstallaties. Recente samenwerking was er o.m. *Buttercup Metal Polish* met Alexandre Babel, *Phô* met Morten J. Olsen & Bjornar Habbestad, *Le doigt de Galilee* met Jaime Fenelly, *The Same Girl* met Gilles Aubry. Nicolas was mede-oprichter van *N-Collective*. Hij werkte samen met o.m. Peeesseye, Damo Suzuki, Otomo Yoshihide Jazz ensemble, Keiji Haino, Antoine Chessex, Æthenor, Jacques Demierre, Michel Doneda, Seiji Murayama, Rova 4tet, Tom Tlalim, Robert van Heumen en Anthony Pateras en speelde concerten in Europa, Japan, Korea, Australië en USA.

Think Thrice (2008) is een semi-interactieve installatie die als filter werkt, en zo visuele en sonore denkprocessen onthult waar men niet noodzakelijk controle over heeft, of die door anderen gecontroleerd worden.

Think Thrice, Nicolas Field © Phile Deprez

Rombout Willems (NL, 1953) is muzikant en componist. Hij leeft en werkt in Haarlem. In De Service Garage (Amsterdam) stelde hij onlangs werk tentoon in de groepstentoonstelling *Censored Pornography*. Hij componeerde o.m. muziek voor verschillende Needcompany producties van Grace Ellen Barkey & Jan Lauwers. Daarnaast doceert hij aan de Gerrit Rietveld Academie en de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten, afdeling Moderne Dans.

Met de geluidsinstallatie *receive-send-receive* (2009) creëert Rombout Willems een auditief beeld met feedback, gegenereerd door de aanwezigheid van de toeschouwer.

receive - send - receive, Rombout Willems © Phile Deprez

Maarten Seghers (BE, 1982) is kunstenaar, muzikant en performer. Needcompany's *Images of Affection* (2002) was zijn eerste samenwerking met Jan Lauwers. Daarna componeerde hij muziek voor alle theater- en dansproducties van Lauwers en van Grace Ellen Barkey. Voor *De Tragedie Van Het Applaus – Strombeek* maakt hij nieuw werk. *Fontein (Laat-Pornografisch Evenwicht)* is een sculptuur uit hout en elektronica. Het werk tast het uitdrukkingsvermogen van het niets af. Het resultaat is een egocentrisch en onvermijdbaar ruimtelijk feit. Een ongeïnspireerde bak die onophoudelijk aandacht vraagt en zo het zijn laat winnen van het niet zijn. Een volgende stap in een werkproces rond intensiteit zonder intenties.

Jan Lauwers (BE, 1957) is een kunstenaar die zowat elk medium hanteert. De afgelopen twintig jaar werd hij wereldwijd bekend met zijn baanbrekend theaterwerk en zijn legendarische gezelschap Needcompany, opgericht in Brussel in 1986. Ondertussen bouwde hij aan een aanzienlijk oeuvre beeldend werk dat o.m. in een overzichtstentoonstelling in BOZAR (Brussel, 2007) te zien was.

Voor *De Tragedie Van Het Applaus* creëerde hij *Last Guitar Monster*.

Last Guitar Monster, Jan Lauwers © Phile Deprez

Eric Sleichim (BE, 1958) is oprichter van **BLINDMAN**, een saxofoonkwartet met traditionele bezetting dat nieuwe speeltechnieken ontwikkelt en —door het gedurig aftasten van de grenzen met andere disciplines— het repertoire voor het instrument gevoelig uitbreidt. Als **componist-saxofonist** verwierf Sleichim internationale faam door de zeer eigenzinnige wijze waarop hij het instrument benadert. Hij maakte eigenzinnige composities voor theaterstukken, choreografieën, performances, films, kunstvideo's, tentoonstellingen en concerten.

Tijdens de opening van *De Tragedie Van Het Applaus – Strombeek* treedt hij op als *special guest* in een eenmalig concert met de betrokken kunstenaars.

O.H.N.O.P.O.P.I.C.O.N.O. © Jean-Julien Kraemer

NEEDCOMPANY

Hooikaai 35

B-1000 Brussel

tel +32 2 218 40 75

fax +32 2 218 23 17

www.needcompany.org

Contact

Zakelijke en algemene leiding: Christel Simons / christel@needcompany.org / + 32 495 12 48 22

Financieel manager: Thijs De Ceuster / thijs@needcompany.org

Dagelijkse leiding en verkoop: Inge Ceustermans / inge@needcompany.org

Productieleiding: Luc Galle / luc@needcompany.org

Regieassistent, dramaturgie en communicatie: Elke Janssens / elke@needcompany.org

Tour management: Frank Van Elsen / frank@needcompany.org

Licht techniek: Ken Hioco / ken@needcompany.org

Assistentie communicatie / publicaties: Eva Blaute / eva@needcompany.org